כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים

הַמַּאֲמָר הַשְׁבוּעִי

קחו מאתכם

אדמו"ר הזקן

שבוע פרשת ויקהל

שיעורים מדי שבוע במאמר השבועי
מפי אחיה מרקוביץ׳

התקשרו לקו מבקשי ה׳ - 023131315 - שלוחה 2 > 4

או חפשו ב -

לקבלת המאמר השבועי במייל –
122333ako@gmail.com

להארות, תרומות, יצירת קשר והשגת חוברות
054-7341337

הַמַּאֲמָר
הַשְּׁבוּעִי

קחו מאתכם

אדמו"ר הזקן

שבוע פרשת ויקהל

צוות המאמר השבועי:

חברי המערכת: מנחם מענדל רוזנצויג, אחיה מרקוביץ׳ ואביעד בר לוי.

כותבים: אשחר שפירא, אליוסף גל, יוסף ברוך שטקל ושהם כרמי.

הגהה ועריכה לשונית: ישראל מאיר אופן, לוי יצחק וינגורט, הלל הנדלר ועפר בן יעקב.

עיצוב ועימוד: איתמר סלע ואליה חי אופן.

הו״ל: שילה קליין ואהרן רוזנצויג.

הפקה: שלם נחמן הראל.

בע"ה

שבוע טוב לכולם.

ב"ה **מתחילים לנחות** אחרי השמחה הגדולה של פורים ושושן פורים שהיו למעלה מטעם ודעת לגמרי, ומתוך ערפילי והדי היין המשמח אנחנו זוכים ללמוד מאמר מפתיע שמדבר על 2 סוגי תרומות שאנחנו מצווים **'לתרום'** לה'.

אחת התגובות הראשוניות לציווי היא - מה אני יכול לתרום לה'? האם יכול יצור בשר ודם חומרי ומגושם 'לתרום' לבורא העולם מלך מלכי המלכים?

והתשובה המפתיעה היא ש**הוא רוצה שכן!**

במאמר נראה שה' רוצה שאנחנו 'נתרום' לו בכך שכל ההמשכות וההשפעות שהוא ממשיך לעולם יימשכו על ידי עבודתו של עם ישראל באופן של "באתערותא דלתתא אתערותא דלעילא" ואפילו את **היחס ה'מקיף'** שלו לעולם הוא תולה **במעשינו** ובמסירות נפש שלנו.

כמו כן מוסברות בו באריכות גדולה 2 הדרכים שבהם ה' יתברך מתייחס אל העולמות - ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, ואיך עלינו למצוא בנפשנו את 2 האורות הללו ולגלות אותם עד גילוי המסירות נפש הטבעית שלנו אל ה'.

בקיצור, מאמר נפלא שמאיר באור חדש את כל עבודתנו בעולם!

לחיים לחיים!

חברי המערכת

קחו מאתכם

תורה אור – אדמו"ר הזקן

מבואר

קחו מאתכם תרומה להויה כל נדיב לבו יביאה את תרומת הוי"ה. ולהבין ענין ב' תרומות אלו. אחת להוי"ה והב' תרומת הוי"ה. הנה תרומה לשון רוממות. ארוממך אלקי המלך כו' וגם תרומה לשון הפרשה להפריש תרומה.

כשמשה רבנו מצווה את עם ישראל להביא תרומתם למשכן, הוא אומר "קחו מאתכם תרומה להויה כל נדיב לבו יביאה את תרומת הוי"ה". הפסוק חוזר ואומר פעמיים את המושג "תרומה", בפעם הראשונה "תרומה להוי"ה"; ובפעם השניה "תרומת הוי"ה" - תרומה שהיא עצמה כביכול של ה'. הדבר דורש התבוננות ומצריך אותנו להבין אותו.

עניין נוסף ומעניין שדורש גם הוא מחשבה ותשומת לב, הוא השורש ופירוש של המילה "תרומה" - שהוא מלשון 'רוממות' מחד, ומאידך גם מורה על דבר שאנו מפרישים מהדברים השייכים לנו - 'תרומה' כפשוטו. והדבר מעורר לחשיבה מהו ההקשר והקשר הפנימי בין שני הפירושים והמשמעיות האלו.

ולהבין ענין הרוממות הוא כי הנה נודע שיש ב' בחינת בהשתלשלות ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין. שבחינת ממלא כל עלמין הוא כמשל הנשמה שמחי' את הגוף ומתלבשת בו להחיות בבחינת התחלקות מחשבה ודבור ומעשה והתלבשות המוחין בראש כו'. וכן בכל אבר חיות פרטי (שהחיות מתלבש בכל אבר לפי מזגו ותכונתו דהיינו שכללות גילוי חיות הנשמה היא במוחין ומשם נמשך הארה לכל כלי ואבר כפי בחינתו. בעין

נמשך ומתלבש כח הראיה. ובאוזן נמשך ומתלבש כח השמיעה. וכח המעשה נמשך ומתלבש בידים עד כח ההילוך שנמשך ומתלבש ברגלים. נמצא האור והחיות מאיר ומתלבש בכל כלי לפי בחינתו ומהותו. ועל כן בהמוחין מאיר הארה וחיות יותר גדול מפני שהכלי מזוכך ונעלה יותר. ע"כ יכול לקבל הארה יותר גדולה והיא גילוי השכל והמחשבה. מה שאין כן בידים אין הכלי יכול לקבל בחינת גילוי זה לכן אין נמשך ומתלבש בהם רק גילוי כח המעשה. ואעפ"כ יש בהם הארה יותר גדולה מבכח הנמשך ומלובש ברגלים שאין בהם רק כח ההילוך. מה שאין כן ביד יוכל לעשות כל מלאכת מחשבת ולכתוב דברי חכמה. הרי שהשכל אף על פי שאינו מלובש בגילוי ביד נמשך הוא ומתגלה ע"י אמצעות כח המעשה שבידים. מה שאין כן בכח ההילוך שברגל אין שייך בו המשכה זו. ואף על פי כן בבחינת אחרת יש מעלה ברגל שנושא את הראש. וזהו משום דנעוץ סופן בתחלתן ויש בחינת בהסוף מבחינת תחלתן אך מכל מקום נקרא הרגל סוף ולא כן היד. והיינו שביד יש גילוי החיות יותר מברגל כנ"ל ממשל כתיבת השכל ע"י הידים דייקא. וכל זה מפני שהחיות נמשך ומתלבש בכל אבר לפי ערכו ותכונתו.

על מנת להבין את עניין ה'רוממות' הרמוז בתרומה, צריך להקדים:

ה' מחייה ומהווה את העולם בכל רגע בשני צורות אור וחיות: ממלא כל עלמין, וסובב כל עלמין. ההבדל המהותי בין 'סוגי' החיות והשפע של ה', הוא ש'הממלא כל עלמין' כמשמעו היא החיות של ה' ש'יורדת' מתלבשת ו'ממלאת' את העולמות כולם על שלל פרטיהם והנבראים הפרטיים והשונים אחד מהשני, והחיות של ה' יורדת ו'ממלאת' כל אחד מהם באופן מתאים ותואם ליכולת שלו להכיל את האור, ובעצם בהתפרטות שלה היא זו שיוצרת ומהווה את המציאות הייחודית של כל נברא שיהיה ייחודי ושונה מחברו, בשונה מהחיות הכללית הנקראת 'סובב כל עלמין' שמבטאת את החיות הכללית של ה' שמחייה ומהווה את כל העולמות ונבראים כולם - כביכול 'מלמעלה' ו'במקיף' במובן שהחיות לא מתפרטת ומשתנה מנברא ומעולם אחד לאחר, אלא בכללות וללא שינוי.

על מנת להבין טוב יותר את מהות החיות של ה' באופן של 'ממלא כל עלמין', אדמו"ר הזקן (והצמח צדק בהגהה שבסוגריים מרחיב, מפרט ומבאר לנו זאת היטב) ממשיל זאת לנשמה שמחייה את הגוף ו'מתלבשת' בו בכל איבר לפי תוכנו מהותו ותפקידו:

משכנה העיקרי של הנשמה הוא במוח - כח המחשבה והדעת המיוחד והייחודי של האדם שמבדיל אותו משאר בעלי החיים, ומשם מתפשטת הנפש ונותנת חיות לכל האברים: לעין היא משפיעה את כח הראיה, ולאוזן את כח השמיעה; אח"כ בצורה 'מופחתת' היא משפיעה ליד את יכולת המישוש העבודה והכתיבה; ובצורה 'פחותה' יותר לרגל את יכולת ההליכה וכו', וכן על זה הדרך שלכל איבר 'מושפעת' חיות לפי תוכנו מעלתו ותפקידו. {אלא שלמרות שלכאורה הרגל היא האיבר ה'נמוך' ביותר גם פיזית וגם מבחינת התפקיד שלה - יש בה מעלה לגבי היד ושאר האיברים, שכן היא נושאת את האדם ובראשו הראש. מעלתה זאת של הרגל נובעת מהיותה של הרגל 'סוף מעשה' האדם, ומשום כך דווקא היא 'עלתה במחשבה' כיוון ש'סוף מעשה במחשבה תחילה' ולכן היא זאת שעליה עומד האדם כולו; אלא שאין זה סותר כלל את זה שהיד ושאר האיברים עולים במעלתם מצד החיות המושפעת בהם יותר מהרגל.}

> ומזה יובן הנמשל בענין סדר השתלשלות והמשכת החיות מאור אין סוף ב"ה הנמשך בתוך כל עלמין. בכל עולם ובכל נברא לפום שעורא דיליה כפי אשר יוכל שאת. וכללות חיות זה נק' בזוה"ק ממלא כל עלמין. שבגן עדן העליון מדור הצדיקים הגדולים מאיר בגילוי יותר והוא כמשל השכל המתגלה במוחין שבראש. ואח"כ בעולם המלאכים שעיקר מהותם באהבה ויראה טבעיים ואין להם השגה כמו נשמות הצדיקים הגדולים זהו כמשל החיות הנמשך ומלובש בידים חסד דרועא ימינא בחינת אהבה. מחנה מיכאל. וגבורה דרועא שמאלא. היא בחינת יראה מחנה גבריאל. ואף על פי כן יש להם השגה גם כן כמו שהשכל נמשך על ידי הידים. וגם כמו שהשכל נמשך ומתלבש במדות שבלב שהוא גילוי פנימי יותר מבידים כי הידים הם חיצוניות המדות. וכך יש מלאכים מבחינת פנימיות מיכאל וגבריאל אש ומים שהם מדות שבלב. ויש מבחינת חיצוניות דרועא ימינא דהיינו להיות ההשפעה למטה מכלכל חיים בחסד כו'. וכן יורד עוד החיות בבחינת עשייה בכל עולם לפי ערכו).

מתוך המשל על הנשמה שמחייה את הגוף ו'מתלבשת' בכל איבר לפי מעלתו ותפקידו המיוחד, נוכל להבין טוב יותר את הנמשל לגבי החיות של ה' שמחייה את העולם באופן של 'ממלא כל עלמין'.

כמו שהנשמה מתלבשת ומחייה כל איבר באופן מדוד ותואם לאותו איבר, כך ה' מחייה את העולמות באופן ש'מתלבש' בכל עולם ונברא לפי ערכו ומעלתו והיכולת שלו להכיל את האור והחיות של ה' ללא שיתבטל. בגן עדן העליון - שם

יושבים הצדיקים הגדולים, והוא מקביל ל'ראש' בגוף של האדם - ה' מאיר בגלוי כמו השכל בו הנשמה שורה ומתגלה ביותר; ולאחמ"כ בעולם המלאכים - שעיקרם הוא האהבה ויראה הטבעיים - ה' מתגלה פחות, מכיוון שאין להם את היכולת להכיל את האור הגדול של ה' המאיר לצדיקים בגן עדן, והוא כדוגמת הידיים (-שמקבילות לאהבה מימין ויראה משמאל, שכנגדם המלאכים מיכאל מימין וגבריאל משמאל) אצל האדם שהנשמה מאירה בהם פחות מהראש; וכן יש עולמות של מלאכים שהם כנגד הלב בו הנשמה מאירה בפנימיות יותר מהידיים, והם בבחינת המלאכים שעובדים את ה' בפנימיות, וכן על זה הסדר ההשפעה והחיות של ה' יורדת ומתפשטת בכל עולם לפי ערכו עד העולם הזה התחתון.

> **וכך כתיב אתה עשית את השמים ושמי השמים כו' הימים וכל אשר בהם ואתה מחיה את כלם. שהחיות ההוא מבחינת ואתה מחיה את כולם מתלבש תוך עלמין וממלא הוא בכל עולם לפי ערכו בשמי השמים גילוי בחינת עליונה יותר מבשמים. וכן בשמים יש גילוי בחינת יותר עליונה מבארץ כמו שנראה בחוש:**

זוהי גם המשמעות הפנימית של הפסוק שאנו אומרים כל יום: "אתה עשית את השמים ושמי השמים ... הימים וכל אשר בהם ואתה מחיה את כלם" - שה' מחייה את כל העולמות "השמים ושמי השמים", את הארץ וכל מה שיש בה, וכן את הימים וכל הברואים הקיימים בהם, אלא שהחיות שלו הממלאת את כל העולמות "ואתה מחיה את כלם" - מתלבשת ומחייה אותם כל אחד לפי מעלתו ומדרגתו - בשמים מתגלית יותר חיות אלקית, ובארץ שהיא יותר גשמית ופחות רוחנית - פחות חיות וכו'.

> **ובחינת סובב כל עלמין הוא אור וחיות אלקי שאינו מתלבש תוך עלמין ממש ואין פי' סובב עולה וסובב מלמעלה אלא שהוא גם כן תוך עלמין אלא שאינו מתלבש בהם וכמ"ש הלא את השמים ואת הארץ אני מלא אני דוקא שאין בחיות ההוא בחינת התחלקות כלל אני ראשון ואני אחרון קדמון לכל הקדומים כו' מה שאין כן בחינת ממלא כל עלמין הוא בבחינת גבול מהלך ת"ק שנה כו' רגלי החיות כו'.**

לעומת זאת, החיות של ה' את העולמות בבחינת 'סובב כל עלמין', היא באופן ש'סובב' ו'מקיף' את העולמות ולא 'מתלבש' בתוכם כביכול בצורה 'שמשתנה' לפי ערך וסוג הברואים שהוא מחייה, אלא ה' מחייה את כל הברואים והמציאות באופן 'שווה' וללא התחלקות ושינוי כלל; וכמו שהפסוק אומר "הלא את השמים ואת הארץ **אני** מלא" - כביכול ה' בעצמו נמצא בתוך העולם ומחייה

אותו ללא שינוי, בשונה מהחיות של 'ממלא כל עלמין' בה ה' מחיה את המציאות לפי ה'גדרים' והגבולות שלה, כאמור.

> וזהו ארוממך שעצמותו ומהותו מרומם ומנושא עד אין קץ ותכלית. אלקי שבחינת האור וחיות שנמשך מבחינת סובב כל עלמין הוא ע"י המלך שמלך שמו נקרא עליהם כמשל המלך שרק שמו והתפשטותו על מדינות ממשלתו. והמשכה זו שמבחינת סובב כל עלמין להיות בחינת מלכות ממלא כל עלמין הוא ע"י ישראל אין מלך בלא עם כו' ודוד אמר המקרא הזה בעד כלל ישראל ארוממך אלקי הוא ע"י המלך כו':

וזהו ביאורו של הפסוק בתהילים "ארוממך אלקי המלך" - שכאמור, הוא מלמד אותנו את המשמעות הראשונה של המילה 'תרומה' - מלשון 'רוממות': שדוד המלך אומר שה' הוא מרומם ומתנשא מעלינו עד אין קץ ותכלית, ומה שגורם לו 'להפנות' את עצמו כביכול אלינו ולהמשיך ולהשפיע את אורו הגדול והמתנשא הנקרא 'סובב כל עלמין', הוא "אלקי המלך" - שע"י זה שהוא בורא ומחייה את העולמות יש אותנו - עם ישראל - שממליכים ועובדים אותו, ובעצם כביכול פועלים אצלו רצון 'להמשיך' את אורו באופן של מלכות ו'ממלא כל עלמין' - כך שתיווצר מציאות של עולמות וברואים; ובמילים אחרות: מה שכביכול גורם לה' להיות מתנשא מרומם ו'סובב' את העולמות ובלשון הפסוק "אלקי", הוא "המלך" זה שע"י זה הוא יהיה מלך על העולם בכלל ובפרט עלינו - 'עמו וצאן מרעיתו' שממליכים אותו ומגלים את חיותו שממלאת את כל העולמות והפרטים כולם.

> אך להיות הכח הזה בנפש שע"י יומשך בחינת סובב כל עלמין להיות בבחינת מלכות להחיות נבראים בעלי גבול הוא על־פי מה שכתוב שבעת ימים תאכל מצות לחם עוני כו' שכדי לקבל התורה בשבועות פנים בפנים כו' אחרי יציאתן ממצרים שהי' בבחינת אחוריים נצטוו לספור ספירת העומר ז' שבועות. ובשבוע ראשונה לאכול מצה דייקא. והענין שיש בנפש הבהמית ז' מדות רעות כו' וכ"א כלולה מכולם ז' פעמים ז' הם מ"ט. והוא ענין הספירה להיות המדות בחינת אתהפכא כו'. וזהו ענין העומר שבא מן השעורים מאכל בהמה בחינת נפש הבהמית כו'. ובז' שבועות אלו מהפכן מעט מעט חסד שבחסד כו'. ע"י שמאיר וממשיך בהן בחינת אור כמשל הנר שדוחה החושך כו'. וזהו וספרתם לשון הארה ואור ואומרים בכל יום היום כו'. היום כו'. והמשכת האור

הוא מלמעלה מבחינת המדות שעל ידי זה מתהפכים המדות מבחינת אהבה שבלעומת זה לאהבת ה' כו'. וכמ"ש וספרתם לכם ממחרת השבת מלמעלה מבחינת המדות.

אלא שההמשכה וההשפעה של ה' מבחינת 'סובב כל עלמין' לתוך 'ממלא כל עלמין' - להתלבש ולהחיות נבראים בעלי גבול, תלויה בנו וקורה ע"י העבודה שלנו בנפש באופן דומה - להכניס את האורות המקיפים לתוך הכלים שלנו כך שהם ישנו ו'יעדנו' אותנו.

בפרטות, זוהי העבודה והתהליך שאנו עוברים בפסח באכילת המצה, ולאחמ"כ בספירת העומר, עד שבועות בו אנו מקבלים את התורה פנים בפנים עם ה'. ספירת העומר הם שבעה שבועות שכלולים כל אחד משבעה ימים, כנגד שבעת המידות הקיימות בנפש הבהמית שכל אחת מהם כלולה בעצמה משבע, וכנגדם הם מ"ט ימי הספירה, בהם אנו "סופרים" (מלשון להאיר) ומבררים את המידות של הנפש הבהמית בקרבנו בכל יום בעוד רובד ומדרגה שיוצאת מחשכות הנפש הבהמית ומוארת באור הנפש האלקית.

מה שמברר מאיר ו'מספר' את הנפש הבהמית, היא ההארה שאנו מאירים ו'סופרים' כל יום בספירת העומר כשאנו אומרים 'היום' ממעל המידות, שההארה הזאת מאירה את הנפש הבהמית ופועלת אצלה 'אתהפכא' מהקצה אל הקצה - מענייני העולם הזה לאלקות. וזוהי הכוונה "ממחרת השבת" - ההארה שמעל שבעת המידות.

אך אי אפשר להיות בחינת אתהפכא מבלי שתקדים תחלה בחינת אתכפייא שהיא בחינת בטול בטל רצונך כו'. וכנודע שאי אפשר להיות התהוות יש מיש כמשל הגרעין הנזרע בארץ שמתרקב תחלה ונעשה בחינת אין ואז יכול להיות צומח גם בתוספת מרובה ע"י כח הצומח שבארץ. מה שאין כן קודם הרקבון שהוא עדיין בבחינת יש לכן ארז"ל ביציאת אפרוח מן הביצה כי קא גביל עפרא בעלמא הוא כו'. וכך אי אפשר להיות מבחינת אהבה שבלעומת זה בחינת אהבת ה' אם לא שתקדים תחלה בחינת בטול. וכמ"ש בקריאת שמע אחד ואהבת שתחלה צריך להיות מסירות נפש בחינת בטול למסור נפשו באחד וע"י זה ואהבת בכל לבבך בשני יצריך כו' שהוא ענין אתהפכא כו' וזהו ענין המצה שנצטוו לאכול בשבוע הא' של ספירה וגם קודם ספירה כי מצה בחינת אתכפייא ובטול. כי המצה אין בה התנשאות להיות תופח ועולה וגם אין בה טעם כמו החמץ והא בהא תליא כנודע שמי

שאין בו בחינת התנשאות אינו רוצה למצא טעם בעבודתו כו'. וזהו ענין המצה לחם עוני לפני קבלת התורה כמ"ש ונפשי כעפר לכל תהיה ואח"כ פתח לבי בתורתך כו' שע"י נפשי כעפר יוכל להיות אח"כ בחינת אתהפכא ולהיות פנים בפנים.

אמנם, אי אפשר להגיע ל'אתהפכא' בלי להקדים לה 'אתכפיא', ולכן הסדר הוא שלפני ספירת העומר - בה אנו 'הופכים' את המידות הבהמיות בתוכנו, אנו קודם כל אוכלים מצה - שרומזת בכך שהיא לא טופחת ומגביהה את עצמה לביטול ושפלות, שהוא עבודת ה'אתכפיא' - להתבטל לה' ומתוך כך 'לכוף' ולהרגיל את הנפש הבהמית שבקרבנו לעשות את רצון ה'.

הצורך ב'אתכפיא' לפני ה'אתהפכא', הוא כדוגמת זרע שנזרע באדמה, שבשביל שיצמח ויגדל הוא צריך קודם כל 'להרקיב' בתוך האדמה, ורק מתוך כך הוא יכול לגדול ולצמוח. הצורך של הגרעין להרקיב - נובע מכך שע"מ שיוכל לצמוח ולצאת מתוכו דבר חדש הוא צריך כביכול 'לשחרר' לעזוב ולצאת מהמציאות בה הוא היה קודם לכן, ורק כשהוא מוכן לתת למתכונת הקודמת שלו להירקב - אז הוא יכול להתחדש באמת בכך שיתגלו בתוכו כוחות ודברים חדשים - צמח חדש שעושה ויוצר גרעינים חדשים כמוהו - מה שלא היה נראה שיש בו בהתחלה במתכונת הקודמת שבו.

כך גם האדם ע"מ שיוכל לגלות בקרבו את הכוחות הפנימיים והנעלמים שבו, צריך קודם כל לעשות 'אתכפיא' - לבטל את עצמו ואת מציאותו הטבעית והפשוטה כמו שהוא מרגיש שהיא עכשיו, ורק לאחמ"כ הוא יגלה בתוכו כוחות ורצונות אלוקיים מופלאים שהיו בתוכו שהוא לא שם לב עליהם או חשב שהם צדדים בהמיים ונמוכים בתוכו, ועכשיו לאחר שלב ה'אתכפיא' והביטול - בשלב ה'אתהפכא' הוא מגלה פתאום שהם כוחות מופלאים ואלוקים שהיו גנוזים בקרבו והוא יכול להשתמש בהם לקדושה.

משל נוסף לכך, הוא מה שחז"ל מבארים שביצה של תרנגולת שנמצאת טרפה מותרת באכילה, כיוון שאין שייכות בין האפרוח והביצה החדשה לתרנגולת האם הטרפה, כיוון שלפני יצירת הביצה היא עוברת תהליך של 'התאיינות' והיא כביכול נוצרת מחדש ללא קשר ממשי לתרנגולת. כך ראשית התהליך של כל דבר צריך להיות מ'אין' - ביטול ו'אתכפיא', הקודמת לדבר החדש - 'אתהפכא'. ולכן גם בקריאת שמע - המסירות נפש ב"אחד" קודמת ל"ואהבת".

והנה בבחינת זו בחינת אתכפייא הוא למעלה מבחינת אתהפכא. כי הגם שאינו מהפך את המדות עדיין מכל מקום הרי הוא בטול מכל וכל. ובאיתערותא דלתתא זו בבחינת בטול שמסלק את עצמו מכל בבחינת אתכפייא אתערותא דלעילה להיות נמשך מבחינת

סובב כל עלמין בחינת מל' שהוא ג"כ בחינת הסתלקות עצמותו ומהותו ית' להחיות רוח שפלים ולב נדכאים כו'. וזהו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. היינו להיות בחינת ברכה והמשכה בבחינת מלכותו לעולם ועד. כי ועד בחילופי אתוון אחד. וארז"ל כל מקום שנאמר ועד אין לו הפסק היינו להיות מלך מלך ימלוך עד אין קץ כו'. ובנפש היינו שלא להיות בחינת שינויים תוך התפלה ואחר התפלה כל היום שהשינויים הוא מבחינת וימלך וימת כו'. וזהו ענין תרומה להויה שהוא בחינת הבטול מלמטה למעלה.

למרות שכאמור, ה'אתהפכא' היא שהמידות עצמם 'מתהפכות' ועושות מעצמם את רצון ה', ומשכך לכאורה ברור שהיא עולה במעלתה על ה'אתכפיא'. אלא שבכל זאת יש מעלה ל'אתכפיא' על ה'אתהפכא': כשאנו עושים 'אתכפיא' אנו בעצם ממש מבטלים את עצמנו ורצוננו לה', מה שלא קורה בתנועה הנפשית שלנו ב'אתהפכא'.

התנועה של 'אתכפיא' כ"כ חשובה ומשמעותית, עד שהיא מעוררת בהתערותא דלתתא התערותא דלעילא אצל ה', שכביכול גם 'יסלק' את עצמו ו'ימשיך' ויאיר מבחינת 'סובב כל עלמין' לבחינת 'ממלא כל עלמין' - להחיות ולהשפיע שפע מדוד ו'תואם' את גדרי העולם באופן שיהיה 'טוב נראה ונגלה' בעינינו הגשמיות בעולם הזה. וזהו גם המהות של "ברוך שם וכו' " שהוא יחודא תתאה אנו אומרים אותו לאחר "שמע ישראל" - יחודא עילעא, שפירושו הוא ש'הברכה' והשפע של ה' ירד ויושפע "לעולם ועד", שפירושו הוא לעולם וללא הפסק. ומה שגורם שה' ימשיך וישפיע את אורו בתמידיות וללא שינוי, הוא שאנו גם נוהגים כך ועובדים את ה' ומגבירים את הנפש האלקית על הבהמית ללא שינוי בין בשעת התפילה ובין לאחריה וכו' ללא שינוי, שהרי שורש השינוי בזמן הוא משבירת הכלים הרמוזה בז' מלכי אדום שמלכו ומתו, ואכמ"ל.

וזהו הביאור השני למשמעות המילה "תרומה" - שהוא מלשון להפריש תרומה, כלומר להפריש ולבטל את עצמנו לה' ב'אתכפיא' וביטול מלמטה למעלה, שכביכול גורמות לה' להתייחס אלינו באותו אופן "כמים הפנים לפנים" ולהשפיע לנו את אורו בצורה של 'ממלא כל עלמין' - באופן מדוד ותואם.

ואחר כך כתיב כל נדיב לבו יביאה את תרומת הויה. היא בחינת ההמשכה מלמעלה למטה תרומה ל' הפרשה כנ"ל. תרי ממאה כו'. היינו להיות נמשך מבחינת הויה הוא בחינת סובב כל עלמין מהווה תמיד כי היו"ד שבראש מורה על הפעולה כמו ככה יעשה איוב כו' בבחינת הויה שבחינת ממלא כל עלמין יו"ד צמצום כו'.

והמשכה זו ע"י נדיבים בחינת האבות שנקראים נדיבים ורועים. כי נדבן הוא בחינת משפיע מטובו לזולתו. וכן הרועה רועה צאנו במרעה טוב ומאכיל ומשקה אותם. וכמ"ש נדיבי עמים נאספו עם אלקי אברהם כו' להושיבי עם נדיבים עם נדיבי עמו כו' כרוה נדיבי עם שמעשה האבות היה לחפור בארות ויחפור אברהם כו'. וכל הבארות אשר חפרו בימי אברהם כו' שהבאר הוא בחינת גילוי המים מן ההעלם תוך הארץ שכל מעשיהם היה להביא בחינת סובב כל עלמין בחינת העלם בגילוי בחינת ממלא כל עלמין שזה היה תכלית כל מעשיהם ועבודתם.

המשך הפסוק של "קחו מאתכם תרומה להויה", הוא "כל נדיב לבו יביאה את תרומת הויה". על פי הביאור הפנימי האמור, ש"תרומת הויה" היא ההפרשה והביטול שלנו לה', גורם לה' להמשיך ולגלות את אורו מ'סובב כל עלמין' להיות 'ממלא כל עלמין', הביאור בהמשך הפסוק הוא שההשפעה של ה'סובב' ל'ממלא' - היא ע"י ה"נדיבי לב", שהם האבות הקדושים שנקראים "נדיבי עם" על שם שהם המשפיעים את השפע לעולם, כמו שאדם נדיב נקרא כך משום שהוא משפיע ו'מנדב' לאחרים, וכן האבות נקראים גם "רועים" - על שם שהם משפיעים ל'צאן מרעיתם' ממש כמו שרועה דואג ומאכיל את צאנו.

וזהו הביאור גם בפסוק האמור בשירת הבאר "כרוה נדיבי עם": האבות - שהם הנקראים כאמור נדיבי עם, חפרו וכרו את הבאר שמוציאה ומגלה את המים שהיו 'נעלמים' ומוסתרים בקרקע החוצה, והעניין הפנימי שרמוז בחפירת הבאר על ידי האבות הוא שהם גילו את מה שמכוסה ו'נעלם' ממנו - ההארה של 'סובב כל עלמין', והמשיכו אותה ב'ממלא כל עלמין' - שתתגלה פה בעולם, שזה היה עיקר עבודתם הייחודית - לגלות את ה' בעולם, ולכן לאבותינו הקדושים היה 'עניין' חפירת הבארות כמבואר בספר בראשית.

ונקראים נדיבי לב כי הקב"ה נקרא בשם לב על דרך משל כמו שכתוב צור לבבי כו'. כי הנה הלב מחיה את כל הגוף ע"י דם הנפש שנסגר בתוכו ואחר כך נפתח ויוצא לכל האברים שתמיד סוגר ופותח פותח וסוגר כו' שהוא בחינת רצוא ושוב משפיע ומקבל. כך הנה החיות של כל העולמות היא בדרך רצוא ושוב כו' והמשכה זו להיות בחינת רצוא ושוב הוא ע"י בחינת האבות ולכן נק' נדיבים כי מדתו של אברהם מדת האהבה הלוך ונסוע רצוא ושוב ע"י זה מעורר למעלה כמים הפנים כו' בבחינת אהבה עליונה. ומדתו של יצחק ביראה. ופחד יצחק היה לי ע"י בחינת

יראה כו'. ולכן אומרים אלקי אברהם אלקי יצחק כו' אלקי אצל כל אחד ואחד לפי שמדתו של זה לא כמדתו של זה. וצריך להיות ב' הבחינות. כי שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. שגם ע"י בחינת שמאל דוחה גורם נשיאת ראש כו'. וזהו כל נדיב לבו יביאה את תרומת הוי"ה. היינו המשכת התורה מלמעלה למטה שנקראת יין ושמן כו' שהיא בחינת מצה עשירה הנלושה ביין ושמן שאינה באה לידי חמוץ כלל כנ"ל וד"ל:

הביאור לכך שהאבות נקראים "נדיבי לב", הוא שה' בעצמו נקרא "לב".

התפקיד של הלב בגוף שלנו הוא להחיות ולהזרים דם לכל הגוף; האופן שבו הלב מזרים את הדם, הוא שהוא נפתח ובכך ב'רצוא' הוא 'משפיע' ומזרים את הדם לכל האברים, ולאחר מכן הוא נסגר בתנועה של 'שוב' וכונס ו'מקבל' לתוכו מחדש את הדם. הפעימה של הלב בתנועה של רצוא ושוב היא מה הבסיס שנותן קיום לאדם ומחייה אותו באופן גשמי. באותו אופן ממש ה' מחייה את העולמות - ברצוא ושוב תמידיים, תנועה של חיות והשפעה שיורדת להחיות ולהוות את העולם, ומיד משתוקקת ומתאוות בתנועה של 'שוב' לחזור ולשוב למקורה-ה', ולכן ה' נקרא "לב".

מה שגורם לה' להשפיע ולהחיות את העולמות כל הזמן ללא הפסק בתנועה של רצוא ושוב תמידיים - הם האבות הקדושים, שעבדו אותו - כל אחד בבחינתו, אברהם בחסד ואהבה ויצחק בגבורה ויראה - ברצוא ושוב ובכך המשיכו לעולם את החיות של ה', כל אחד בבחינתו. ולכן אנו אומרים בתפילת שמונה עשרה "אלקי אברהם, אלקי יצחק ואלקי יעקב" - על כל אחד מהם "אלקי" - מכיוון שכל אחד המשיך וגילה בעולם, חיות ייחודית של ה' כפי העבודה המיוחדת והבחינה שלו. ובאמת כל בחינה נצרכת, שכן כתוב "שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני" - כלומר, שאפילו ע"י השמאל נגרמת ה'נשיאת ראש'.

וזהו הביאור של הפסוק "כל נדיב לב יביאה את תרומת הוי"ה " - האבות הם אלו שגורמים את ההמשכה מלמעלה למטה, דהיינו ההמשכה של ה'סובב' ב'ממלא' שקוראת בתורה שנקראת יין ושמן, שעניינם הוא שהם אינם יכולים להחמיץ ('מצה עשירה'), ומורים שבשונה מההמשכה מלמטה למעלה - בה כאמור, יכול להיות 'חמץ' - גאווה והרגשת עצמו, כשמתגלה ומושפעת הארת ה'סובב' ב'ממלא' מלמעלה למטה - לא יכול להיות חמץ, אלא רק שפלות ובטול כלפי ה' שאמר והיה העולם.

קחו מאתכם

תורה אור – אדמו"ר הזקן

קחו מאתכם תרומה להויה כל נדיב לבו יביאה את תרומת הוי"ה. ולהבין ענין ב' תרומות אלו. אחת להוי"ה והב' תרומת הוי"ה. הנה תרומה לשון רוממות. ארוממך אלקי המלך כו' וגם תרומה לשון הפרשה להפריש תרומה.

ולהבין ענין הרוממות הוא כי הנה נודע שיש ב' בחינת בהשתלשלות ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין. שבחינת ממלא כל עלמין הוא כמשל הנשמה שמחי' את הגוף ומתלבשת בו להחיות בבחינת התחלקות מחשבה ודבור ומעשה והתלבשות המוחין בראש כו'. וכן בכל אבר חיות פרטי (שהחיות מתלבש בכל אבר לפי מזגו ותכונתו דהיינו שכללות גילוי חיות הנשמה היא במוחין ומשם נמשך הארה לכל כלי ואבר כפי בחינתו. בעין נמשך ומתלבש כח הראיה. ובאוזן נמשך ומתלבש כח השמיעה. וכח המעשה נמשך ומתלבש בידים עד כח ההילוך שנמשך ומתלבש ברגלים. נמצא האור והחיות מאיר ומתלבש בכל כלי לפי בחינתו ומהותו. ועל כן בהמוחין מאיר הארה וחיות יותר גדול מפני שהכלי מזוכך ונעלה יותר. ע"כ יכול לקבל הארה יותר גדולה והיא גילוי השכל והמחשבה. מה שאין כן בידים אין הכלי יכול לקבל בחינת גילוי זה לכן אין נמשך ומתלבש בהם רק גילוי כח המעשה. ואעפ"כ יש בהם הארה יותר גדולה מבכח הנמשך ומלובש ברגלים שאין בהם רק כח ההילוך. מה שאין כן ביד יוכל לעשות כל מלאכת מחשבת ולכתוב דברי חכמה. הרי שהשכל אף על פי שאינו מלובש בגילוי ביד נמשך הוא ומתגלה ע"י אמצעות כח המעשה שבידים. מה שאין כן בכח ההילוך שברגל אין שייך בו המשכה זו. ואף על פי כן בבחינת אחרת יש מעלה ברגל שנושא את הראש. וזהו משום דנעוץ סופן בתחלתן ויש בחינת בהסוף מבחינת תחלתן אך מכל מקום נקרא הרגל סוף ולא כן היד. והיינו שביד יש גילוי החיות יותר מברגל כנ"ל ממשל כתיבת השכל ע"י הידים דייקא. וכל זה מפני שהחיות נמשך ומתלבש בכל אבר לפי ערכו ותכונתו.

ומזה יובן הנמשל בענין סדר השתלשלות והמשכת החיות מאור אין סוף ב"ה הנמשך בתוך כל עלמין. בכל עולם ובכל נברא לפום שעורא דיליה כפי אשר יוכל שאת. וכללות חיות זה נק' בזוה"ק ממלא כל עלמין. שבגן עדן העליון מדור הצדיקים הגדולים מאיר בגילוי יותר והוא כמשל השכל המתגלה במוחין שבראש. ואח"כ בעולם המלאכים שעיקר מהותם באהבה ויראה טבעיים ואין להם השגה כמו נשמות הצדיקים הגדולים זהו כמשל החיות הנמשך ומלובש בידים חסד דרועא ימינא בחינת אהבה. מחנה מיכאל. וגבורה דרועא שמאלא. היא בחינת יראה מחנה גבריאל. ואף על פי כן יש להם השגה גם כן כמו שהשכל נמשך על ידי הידים. וגם כמו שהשכל נמשך ומתלבש במדות שבלב שהוא גילוי פנימי יותר מבידים כי הידים הם חיצוניות המדות. וכך יש מלאכים מבחינת פנימיות מיכאל וגבריאל אש ומים שהם מדות שבלב. ויש מבחינת חיצוניות דרועא ימינא דהיינו להיות ההשפעה למטה מכלכל חיים בחסד כו'. וכן יורד עוד החיות בבחינת עשייה בכל עולם לפי ערכו).

וכך כתיב אתה עשית את השמים ושמי השמים כו' הימים וכל אשר בהם ואתה מחיה את כלם. שהחיות ההוא מבחינת ואתה מחיה את כולם מתלבש תוך עלמין וממלא הוא בכל עולם לפי ערכו בשמי השמים גילוי בחינת עליונה יותר מבשמים. וכן בשמים יש גילוי בחינת יותר עליונה מבארץ כמו שנראה בחוש:

ובחינת סובב כל עלמין הוא אור וחיות אלקי שאינו מתלבש תוך עלמין ממש ואין פי' סובב עולה וסובב מלמעלה אלא שהוא גם כן תוך עלמין אלא שאינו מתלבש בהם וכמ"ש הלא את השמים ואת הארץ אני מלא אני דוקא שאין בחיות ההוא בחינת התחלקות כלל אני ראשון ואני אחרון קדמון לכל הקדומים כו' מה שאין כן בחינת ממלא כל עלמין הוא בבחינת גבול מהלך ת"ק שנה כו' רגלי החיות כו'.

וזהו ארוממך שעצמותו ומהותו מרומם ומנושא עד אין קץ ותכלית. אלקי שבחינת האור וחיות שנמשך מבחינת סובב כל עלמין הוא ע"י המלך שמלך שמו נקרא עליהם כמשל המלך שרק שמו והתפשטותו על מדינות ממשלתו. והמשכה זו שמבחינת סובב כל עלמין להיות בחינת מלכות

ממלא כל עלמין הוא ע"י ישראל אין מלך בלא עם כו' ודוד אמר המקרא הזה בעד כלל ישראל ארוממך אלקי הוא ע"י המלך כו':

אך להיות הכח הזה בנפש שע"י יומשך בחינת סובב כל עלמין להיות בבחינת מלכות להחיות נבראים בעלי גבול הוא על־פי מה שכתוב שבעת ימים תאכל מצות לחם עוני כו' שכדי לקבל התורה בשבועות פנים בפנים כו' אחרי יציאתן ממצרים שהי' בבחינת אחוריים נצטוו לספור ספירת העומר ז' שבועות. ובשבוע ראשונה לאכול מצה דייקא. והענין שיש בנפש הבהמית ז' מדות רעות כו' וכ"א כלולה מכולם ז' פעמים ז' הם מ"ט. והוא ענין הספירה להיות המדות בחינת אתהפכא כו'. וזהו ענין העומר שבא מן השעורים מאכל בהמה בחינת נפש הבהמית כו'. ובז' שבועות אלו מהפכן מעט מעט חסד שבחסד כו'. ע"י שמאיר וממשיך בהן בחינת אור כמשל הנר שדוחה החושך כו'. וזהו וספרתם לשון הארה ואור ואומרים בכל יום היום כו'. היום כו'. והמשכת האור הוא מלמעלה מבחינת המדות שעל ידי זה מתהפכים המדות מבחינת אהבה שבלעומת זה לאהבת ה' כו'. וכמ"ש וספרתם לכם ממחרת השבת מלמעלה מבחינת המדות.

אך אי אפשר להיות בחינת אתהפכא מבלי שתקדים תחלה בחינת אתכפייא שהיא בחינת בטול בטל רצונך כו'. וכנודע שאי אפשר להיות התהוות יש מיש כמשל הגרעין הנזרע בארץ שמתרקב תחלה ונעשה בחינת אין ואז יכול להיות צומח גם בתוספת מרובה ע"י כח הצומח שבארץ. מה שאין כן קודם הרקבון שהוא עדיין בבחינת יש לכן ארז"ל ביציאת אפרוח מן הביצה כי קא גביל עפרא בעלמא הוא כו'. וכך אי אפשר להיות מבחינת אהבה שבלעומת זה בחינת אהבת ה' אם לא שתקדים תחלה בחינת בטול. וכמ"ש בקריאת שמע אחד ואהבת שתחלה צריך להיות מסירות נפש בחינת בטול למסור נפשו באחד וע"י זה ואהבת בכל לבבך בשני יצריך כו' שהוא ענין אתהפכא כו' וזהו ענין המצה שנצטוו לאכול בשבוע הא' של ספירה וגם קודם ספירה כי מצה בחינת אתכפייא ובטול. כי המצה אין בה התנשאות להיות תופח ועולה וגם אין בה טעם כמו החמץ והא בהא תליא כנודע שמי שאין בו בחינת התנשאות אינו רוצה למצא טעם בעבודתו כו'. וזהו ענין המצה לחם עוני לפני קבלת התורה כמ"ש ונפשי כעפר לכל תהיה ואח"כ פתח לבי

בתורתך כו' שע"י נפשי כעפר יוכל להיות אח"כ בחינת אתהפכא ולהיות פנים בפנים.

והנה בבחינת זו בחינת אתכפייא הוא למעלה מבחינת אתהפכא. כי הגם שאינו מהפך את המדות עדיין מכל מקום הרי הוא בטול מכל וכל. ובאיתערותא דלתתא זו בבחינת בטול שמסלק את עצמו מכל בבחינת אתכפייא אתערותא דלעילה להיות נמשך מבחינת סובב כל עלמין בחינת מל' שהוא ג"כ בחינת הסתלקות עצמותו ומהותו ית' להחיות רוח שפלים ולב נדכאים כו'. וזהו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. היינו להיות בחינת ברכה והמשכה בבחינת מלכותו לעולם ועד. כי ועד בחילופי אתוון אחד. וארז"ל כל מקום שנאמר ועד אין לו הפסק היינו להיות מלך מלך ימלוך עד אין קץ כו'. ובנפש היינו שלא להיות בחינת שינויים תוך התפלה ואחר התפלה כל היום שהשינויים הוא מבחינת וימלך וימת כו'. וזהו ענין תרומה להויה שהוא בחינת הבטול מלמטה למעלה.

ואחר כך כתיב **כל נדיב לבו יביאה את תרומת הויה.** היא בחינת ההמשכה מלמעלה למטה תרומה ל' הפרשה כנ"ל. תרי ממאה כו'. היינו להיות נמשך מבחינת הויה הוא בחינת סובב כל עלמין מהווה תמיד כי היו"ד שבראש מורה על הפעולה כמו ככה יעשה איוב כו' בבחינת הויה שבחינת ממלא כל עלמין יו"ד צמצום כו'. והמשכה זו ע"י נדיבים בחינת האבות שנקראים נדיבים ורועים. כי נדבן הוא בחינת משפיע מטובו לזולתו. וכן הרועה רועה צאנו במרעה טוב ומאכיל ומשקה אותם. וכמ"ש נדיבי עמים נאספו עם אלקי אברהם כו' להושיבי עם נדיבים עם נדיבי עמו כו' כרוה נדיבי עם שמעשה האבות היה לחפור בארות ויחפור אברהם כו'. וכל הבארות אשר חפרו בימי אברהם כו' שהבאר הוא בחינת גילוי המים מן ההעלם תוך הארץ שכל מעשיהם היה להביא בחינת סובב כל עלמין בחינת העלם בגילוי בחינת ממלא כל עלמין שזה היה תכלית כל מעשיהם ועבודתם.

ונקראים נדיבי לב כי הקב"ה נקרא בשם לב על דרך משל כמו שכתוב צור לבבי כו'. כי הנה הלב מחיה את כל הגוף ע"י דם הנפש שנסגר בתוכו ואחר כך נפתח ויוצא לכל האברים שתמיד סוגר ופותח פותח וסוגר כו' שהוא בחינת רצוא ושוב משפיע ומקבל. כך הנה החיות של כל העולמות

היא בדרך רצוא ושוב כו' והמשכה זו להיות בחינת רצוא ושוב הוא ע"י בחינת האבות ולכן נק' נדיבים כי מדתו של אברהם מדת האהבה הלוך ונסוע רצוא ושוב ע"י זה מעורר למעלה כמים הפנים כו' בבחינת אהבה עליונה. ומדתו של יצחק ביראה. ופחד יצחק היה לי ע"י בחינת יראה כו'. ולכן אומרים אלקי אברהם אלקי יצחק כו' אלקי אצל כל אחד ואחד לפי שמדתו של זה לא כמדתו של זה. וצריך להיות ב' הבחינות. כי שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. שגם ע"י בחינת שמאל דוחה גורם נשיאת ראש כו'. וזהו כל נדיב לבו יביאה את תרומת הוי"ה. היינו המשכת התורה מלמעלה למטה שנקראת יין ושמן כו' שהיא בחינת מצה עשירה הנלושה ביין ושמן שאינה באה לידי חמוץ כלל כנ"ל וד"ל:

נקודה למחשבה:

למה, רבונו של עולם, למה?

למה בראת אותי עם קשיים, התמודדויות, נסיונות, צדדים נמוכים שמונעים ממני להדבק בך בצורה הכי פשוטה שיש?

אם כל העבודה שלי היא לברוח מכל זה רק אליך תמיד אז למה?

אלו שאלות שתוקפות (לפחות אותי אישית) כל כמה זמן, כי באמת קשה לנו הרגשת הריחוק מה' יתברך ומאורו.

אבל אולי פשוט הגיע הזמן שנבין שה' יתברך ברא אותנו - עם ישראל בצורה שכל יהודי הוא 'עולם קטן' בצלמו כדמותו של ה' יתברך, ועל פי מעשינו ה' קובע איך הוא יתברך יתגלה בכל עולם לפי איך שאנחנו מתנהגים כשאנחנו נמצאים במצב נפשי של אותם העולמות, כולל עולמות הקליפות.

זאת אומרת שאם יהודי נמצא במקום נפשי שהוא צריך כדי לקיים את רצון ה' לבטל את רצונו ולפעול בניגוד לטבעו, ה' יקבע על פי מעשיו את כמות ואיכות התגלותו בעולם כביכול בניגוד לטבעו להתלבש בעולמות הנמוכים.

או מזוית נוספת, כשאני מונח במקום שאיני רואה בו את ה', ומרגיש בו מנותק ח"ו מה' יתברך אז ה' רוצה שאתגבר על טבעי וארצה גם במקום הנמוך הזה לגלות את ה', למרות שהוא מרגיש לי כרגע 'מעבר' ו'מחוץ' להתנהגות הטבעית של המקום שבו אני נמצא.

מכח ההתגברות שלי על מה שטבעי למקום בו אני מונח - ה' כביכול מתגבר על טבעו להיות נסתר בעולמות הנמוכים ו'פורץ' את גבולות הקדושה עד למקום בו אני נמצא.

ובעצם ככל שה' שם אותי במקום חשוך ורחוק הוא מאמין בי ורוצה שאגרום לאורו להתגלות גם במקום הזה.

אשרינו שזכינו להיות בני שעשועו ושליחיו לגילוי תאוותו - "נתאווה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים"

מוקדש לעילוי נשמות

מו"ר רוח-אפנו האהוב והיקר

הרב שניאור זלמן מרדכי

בן מנחם מענדל קץ

♦♦♦

הרב בנימין דב בן טוביה רוזנצויג

הַמַּאֲמָר הַשָּׁבוּעִי

מיזם "הַמַּאֲמָר הַשָּׁבוּעִי" בא לתת לכל אחד ואחד את האפשרות ללמוד חסידות בהעמקה ובהבנה, תוך דגש על חיבור התורות העמוקות לחיי היומיום שלנו.

במסגרת זו לומדים מידי שבוע מאמרי חסידות יסודיים בהבנה, בעמקות ובבהירות.

הלו, יש לך אפשרות לתרום לנו?

מה אנחנו השפלים יכולים לתרום לה' שהוא מצוה אותנו "קחו מאתכם תרומה לה'"?

ה' רוצה שניתן ממש את עצמנו בשבילו...